

PsittaScene

EXTRA BIJLAGE BENELUX

Vrijlating van in beslag genomen papegaaien in Mexico (pag. 2-4)

Door Claudia Macias, Alberto Parás José Jaime González, Ernesto Enkerlin, Branson Ritchie, Elizabeth Stone, Nadine Lamberski en D. Ciembor

Het was een zonnige dag in september 2001 toen we 21 Dubbele Geelkop amazones *Amazona oratrix* en 14 Groenwang amazones *Amazona viridigalis* vrijlieten in het wild in een secundair bos met genoeg boombegroeiing voor voedsel en nestplaatsen voor papegaaien, gelegen in Tantoyuca, Veracruz, in noordoost Mexico. Met uitzondering van 7 in gevangenschap geboren Dubbele Geelkoppen, waren de resterende 14 Dubbele Geelkoppen en de 14 Groenwangen illegaal gevangen (door stropers) op Mexicaans gebied. Deze vogels werden rechtstreeks door de regering in beslag genomen en bleven vlakbij hun oorspronkelijke gebied bij Fundación ARA, een vogelopvangcentrum. Een op de vier werd voorzien van een radiohalsband voordat ze werden vrijgelaten, om hun bewegingen, gedrag en overleven te controleren. We constateerden aanmerkelijke gedragsverschillen tussen de beide soorten vrijgelaten papegaaien; terwijl de Groenwangen in groepen bijeen bleven en tezamen lange afstanden aflegden, vormden de Dubbele Geelkoppen paren of kleine groepjes van hoogstens 4 stuks, verplaatsten zich maar een paar kilometer rond de vrijlatingplaats en kwamen gewoonlijk terug om te slapen. Na 12 maanden observatie bleven de Dubbele Geelkoppen 5km rond de vrijlatingplaats, terwijl de

Groenwangen zich meer dan 40km verder hadden aangesloten bij twee aparte groepen Groenwangen die overvlogen tijdens hun seizoensverplaatsing. Maar hoe kwamen we erbij om deze in beslag genomen vogels vrij te laten en wat waren de risico's die aan dit proces waren verbonden? Dit is geen gemakkelijke taak. Het vrijlaten van in beslag genomen vogels zonder serieuze overwegingen en een zorgvuldige procedure zou verscheidene ernstige risico's kunnen vormen voor de wilde populatie. De voornaamste motivatie om deze specifieke soort vrij te laten was omdat deze papegaaien bedreigd zijn. Hun wilde populatie is ernstig afgenomen in hun oorspronkelijke verspreidingsgebied. Een andere reden was dat de oorsprong en omgaan met de vogels goed bekend was en de vogels waren niet in aanraking geweest met exotische vogels/ziekten. Bovendien waren de vogels gehouden onder strikte hygiënische en zuivere omstandigheden bij Fundación ARA. Uiteindelijk had onze groep de kennis en ervaring door bestudering in het wild. Deze deskundigheid was nuttig bij het vergroten van hun kans op overleven wanneer ze werden vrijgelaten.

Mogelijke risico's

Er zijn drie belangrijke risico's bij herintroductie van papegaaien:

1. Besmetting,
2. Niet verwachte ecologische effecten,
3. Culturele/genetische besmetting van de wilde populaties.

Om het risico van ongewild overdragen van bekende besmettingsgastheren op de inheemse populatie van de Dubbele Geelkoppen en de Groenwangen stelden we strenge quarantaineregels in en ontwikkelde een redelijke gezondheidsbescherming programma voor betekenisvolle en opspoorbare ziekten, waarvan bekend is dat ze bij amazonesoorten voorkomen. Alle ziekteonderzoeken waren voor elke papegaai negatief. De aangetoonde gezondheidsevaluaties waren voldoende voor herintroductie van deze inheemse vogels die nooit hun land van oorsprong hadden verlaten.

Onverwachte ecologische effecten zijn vooral van belang als vrijlatingen worden gedaan buiten hun oorspronkelijke gebied, omdat deze situatie de soort in een omgeving plaatst waar hij totaal geen aanpassing voor heeft ontwikkeld om mee om te gaan. Om dit risico te vermijden lieten we ze vrij binnen hun oorspronkelijke gebied. Hoewel beide soorten lokaal waren uitgeroeid, was er nog genoeg geschikt habitat over.

Als in gevangenschap gekweekte bestanden worden gebruikt voor herintroductie, kunnen ze genetische en culturele gewoonten introduceren,

die ze in gevangenschap hebben ontwikkeld. De twee groepen papegaaien waren geschikt voor vrijlating in het wild omdat hun oorspronkelijke en geografische bronnen heel bekend waren. De vogels hadden niet bloot gestaan aan andere diersoorten of exotische papegaaien; daarom was het risico om aangeleerd gedrag of inteelt minimaal waren.

Vrijlaten van de papegaaien

We gebruikten een “soft release” procedure, volgens de regels van de Association for Parrot Conservation en de International Union of Conservation of Nature (IUCN). Deze procedure omvat een pre-behandelingsfase en een post-vrijlatingcontrole fase. Pre-behandelingsfase werd uitgevoerd op de vrijlatingplaats. De papegaaien werden in kooien van 1.50 x 1.50 x 10m gehouden, die genoeg vliegruimte gaven. Er werden twee kooien opgezet, één voor elke soort. We brachten aan iedere kant van de kooi drie zitstokken aan en dwongen ze twee keer per dag 5 minuten van de ene naar de andere kant te vliegen gedurende een periode van 5 maanden. Na enige tijd oefende de vogels zelf zonder enige problemen.

De vogels werden gelijktijdig gewend om lokaal voedsel te eten. Tijdens hun eerste twee weken op de vrijlatingplaats kregen ze hetzelfde voedsel als tijdens hun gevangenschap. Dit dieet bestond uit zonnepitten, pinda's, wortels, appels, dadels, pepers, graan en water met vitaminen. Na twee weken waren de vogels geleidelijk aan gewend om lokaal voorhanden zijnd voedsel te eten. Deze soorten voedsel waren hetzelfde als tijdens het dieetonderzoek in het wild van beide soorten. Na 6 maanden training waren alle vogels succesvol overgewend op het natuurlijke dieet bestaande uit wilde zaden en inheems fruit. Tijdens de 8 maanden van acclimatisering werden de vogels van mensen en lokale dieren vandaan gehouden. Dit tijdsbestek konden de vogels groepen vormen. De vogels werden eveneens blootgesteld aan natuurlijke vijanden zoals roofvogels en zoogdieren, zowel als aan andere inheems vogels uit het gebied.

Vóór hun vrijlating, bezochten we de omgeving om de lokale bevolking te informeren over het project, praten

over de belangrijkheid van de papegaaien en hun bescherming en hen uit te nodigen aan het project deel te nemen door de vogels te beschermen en te observeren. Alle burens waren geïnteresseerd in het project en toonden hun toewijding door de vogels te beschermen. In samenwerking met regeringsambtenaren, kondigden de lokale radiostations het project aan en de belangrijkheid om de vogels te beschermen.

De vrijlating vond 's morgens plaats en één van de meest opwindende resultaten was te zien dat verschillende papegaaien nog diezelfde dag van de wilde zaden aten in de bomen vlakbij de plaats van vrijlating. Andere vogels waren nog steeds afhankelijk van het voorgezette voedsel. We zorgden voor voedsel en water totdat alle vogels volledig zelfstandig waren in het wild (tot 6 maanden).

Controle erna werd gedaan m.b.v. afstandsmeters. Vier Groenwangen en zes Geelkoppen werden gedurende 12 maanden gevolgd na hun vrijlating, voor zolang als de batterijen van de radiotransmitters actief waren.

Post-vrijlatingbevindingen

We ontdekten duidelijke verschillen in de verspreiding van de twee soorten papegaaien. Er vormden zich twee groepen Groenwangen, beide groepen werden gestimuleerd door wilde groepen Groenwangen die over het gebied vlogen en verlieten de vrijlatingplaats. Slechts één van deze groepen keerde een paar maanden later terug, maar verliet het gebied opnieuw na een paar dagen. De Geelkoppen vormden kleine groepen van 2 of 4 vogels en verplaatsten zich gezamenlijk rond de vrijlatingplaats. Ze bleven over het algemeen zo'n 5 km rond de vrijlatingplaats en gebruikten deze locatie als een rustplaats voor langere tijd. Het gedrag van allebei de soorten was voorzien, volgens het normale gedrag wat vermeld is in onze voorgaande studies van wilde populaties.

De Groenwangen gedroegen zich meer 'wild' of 'landelijk', behalve één tamme vogel. 12 maanden na hun vrijlating, werd bevestigd dat tenminste 6 vogels actief waren rond het gebied.

De meeste Geelkoppen waren verzet op het trainingsgebied en de vrijlatingplaats. Verscheidene leken

gewend aan het extra voedsel zowel als aan de aanwezigheid van mensen. Twee papegaaien waren erg tam, twee jongen die uitkwamen in gevangenschap van wild ouders. Na 12 maanden, werden er nog steeds 14 papegaaien rond het gebied geregistreerd.

Eén van de meest lonende bevindingen waren de nestpogingen van twee paren Geelkoppen vlakbij de vrijlatingplaats. Eén ervan bracht twee kuikens groot, maar jammer genoeg, werden deze kuikens samen met hun ouders gestroopt. Dit ondersteunt sterk de mening dat een vrijlatingprogramma gekoppeld moet zijn aan een educatieprogramma op langere termijn voor de lokale bevolking om zodoende één oorzaak van uitroeiing van de papegaaien te verminderen, n.l. de illegale vangst.

Algemene opmerkingen en aanbevelingen

N.a.v. de resultaten gebaseerd op de vrijlating van deze papegaaien, concludeerden we dat het gebruik van een stapsgewijze vrijlating cruciaal was voor de succesvolle herplaatsing en herintegratie van tenminste 50% van de betrokken papegaaien. We bevelen een stapsgewijze vrijlatingprocedure aan als de herplaatsing in het wild gebeurt met geconfisqueerde bedreigde papegaaien. Herintroductie is tegenwoordig een omstrede onderwerp m.b.t. de bescherming en het behoud van papegaaien. Dit is te wijten aan de vele risico's die hiermee gepaard gaan en de mislukking van gelijksoortige projecten in het verleden.

Herintroductie van in beslaggenomen papegaaien naar het wild is een uitdaging en een moeilijke taak om er zeker van te zijn dat de vrijgelaten vogels een bijdrage leveren aan de bescherming van hun wilde populaties en dat ze geen noemenswaardige en duurzame schade aan hun eigen soort en/of andere wildlife soorten toebrengen.

Maar het is belangrijk te weten dat andere strategieën voor management en bescherming van in beslag genomen vogels zijn voorgesteld. Als er een vrijlatingstrategie wordt uitgevoerd, is het belangrijk om de eventuele risico's te beperken en zich te blijven richten op de mogelijke

voordelen die de vrijgelaten groepen hebben op de wilde populaties.

We hopen dat ons werk een bijdrage zullen leveren voor sommige richtlijnen voor toekomstige

beschermingspogingen van andere papegaaiensoorten wereldwijd. Dankbetuigingen: zie Engelse tekst.

De lokale bevolking helpen hun natuurlijke schatten te waarderen (pag. 5-7)

Door Andrea Johnson en Donald Brightsmith

Santiago Duran buigt zich tussen de middag naar ons toe in de zinderende hitte van een Peruviaanse jungle. “Jaren geleden”, vertelt hij, terwijl zijn hand afwezig vliegen doodslaat, “gingen de mensen meestal de rivier op naar het grote palmmoeras. Ze gingen in januari, namen hun machetes mee, en haalden de palmen omver waar de ara’s kuikens hadden. Dertig, veertig nesten per keer – ze stonden er niet bij stil, er waren zoveel vogels. En ik kan je zeggen, de arastootpot die we aten...”

Tijden zijn verander, voor zowel de mensen als de ara’s. Tegenwoordig maakt het grote palmmoeras deel uit van Bahuaja-Sonene National Park, wat tezamen met de Tambopata-Candamo Reserve Zone en Bolivia’s Madidi National Park, meer dan 3,1 miljoen hectare omvat van primair bos in het zuidelijke amazonegebied. De Native Community of Infierno (NCI), een mengeling van inheemse en halfbloed gemeenschappen waar Don Santiago een ouder lid is, ligt langs de oever van de Tambopatarivier aan de rand van dit grote natte bos.

Tegenwoordig als de mensen van Infierno de rivier op gaan, is dat meestal om een boot met ecotoeristen te begeleiden, die dié ara’s willen zien waarnaar onze gastheer verwijst als stoofpot.

Het terrein van de inheemse bevolking vormt een buffer voor één van de grootste nog bestaande bosgebieden in westelijk amazonegebied en de historische relatie van de inheemse Ese’ija bevolking met het land heeft ervoor gezorgd dat hun landerijen daardoor voornamelijk bedekt is gebleven met weelderig tropisch bos. Binnen de 10.000 ha van de gemeenschappen, is 40% bepaald als natuurgebied en de rest is een mengeling van secundair bos en gezuiverd bouwland. Generaties lang is het land afwisselend gebruikt voor landbouw, houtkap op laag niveau, en regelmatig jagen. Dit nog steeds het geval, maar de populaties toenamen de laatste decennia hebben ervoor

gezorgd dat ook deze activiteiten toenamen. Bovendien in de laatste decennia is toerisme een grote nieuwe economische speler in het gebied geworden; de NCI is nu mede-eigenaar van een populaire en nieuwe ecolodge (zie PS no. 50).

Ara’s in Infierno

Deze drijfveren zijn complex en bij tijd en wijlen strijdig voor de gemeenschap en zijn biodiversiteit – in belangrijke mate de ara’s, wiens briljante fotogenieke verenpak en winstgevende gedrag vogelgoud omzet in ecodollars.

Zes soorten ara’s wonen er in de bossen rond het NCI: Geelschouder ara *Ara macao*, Groenvleugel ara *Ara chloroptera*, Geel/Blauwe ara *Ara ararauna*, Dwerg ara *Ara severa*, Roodbuikara *Ara manilata* en de Ara couloni *Ara couloni*. De meeste soorten ara’s worden bedreigd door een samenloop van omstandigheden zoals verlies van habitat, illegale dierenhandel en jagen. Terwijl de ara’s in Tambopata het geluk hebben om te leven in een aangrenzend tot een dicht begroeide jungle, blijven ze kwetsbaar vanwege hun lage graad van reproductie en nestbehoeften.

In tegenstelling tot veel gebieden, lijkt dat in Infierno, de illegale vangst voor de dierenhandel geen groot probleem is voor de ara populaties. Ze zijn eveneens in het verleden gedood door Braziliaanse notenverzamelaars, die deze vaardige zaadeters zien als een concurrent voor een waardevol economisch goed. Misschien is de meest ernstige bedreiging te wijten aan hun reproductie. Ondanks de enorme diversiteit aan bosflora, blijkt dat er maar een paar typen bomen zijn die de nestruimten bieden die de ara’s nodig hebben – en de overweldigende voorkeur nestbomen, ijzerhout *Dipteryx* soorten zijn ook ideaal voor het maken van houtskool en vloerdelen. Deze eeuwenoude bomen, die overal op de gemeenschapslanderijen voorkomen, worden vaak verkocht tegen

schandalig lage prijzen aan de vermoedelijke houtkappers. Als ze eenmaal zijn verdwenen, vertegenwoordigen ze een onvervangbaar verlies.

Dat menselijke activiteiten een verwoestend effect op de dichtheid van de arapopulatie hebben gehad in het NCI wordt bewezen door de uitgebreide grappen en vergelijkbare bewijzen van de gemeenschapsleden en onderzoekers.

Dat de gemeenschap interesse toont vanuit economisch standpunt om de gezondheid en hun dierenpopulatie te verbeteren is een feit. Het NCI biedt daarom een uitstekende gelegenheid om:

1. de dynamica van een minder dichtbevolkte populatie te onderzoeken,
2. kunstmatige nesttechnieken te gebruiken die elders zijn ontwikkeld en
3. te werken aan het versterken van de beschermingsgedachte onder de gemeenschapsleden t.o.v. hun natuurlijke bronnen.

Sinds 2001 hebben we op deze drie fronten samengewerkt met de gemeenschap van Infierno om de arapopulatie te begrijpen en te beschermen.

Primair bos

Drie uur varen de rivier op vanuit Infierno brengt je naar een primair bos wat een beeld schets van hoe de arapopulatie eens eruit heeft gezien. Hier in Tambopata Research Center, komen ara’s samen bij één van de grootste kleiwanden van het Amazonegebied; op zekere morgen, verschijnen er in een bonte kleurenpracht en geluid wel 1000 papegaaien. Je kunt geen 5 minuten in het bos wandelen zonder het horen en zien van een fliets van rood en goud. Studies op plaatsen als TRC en Manu National Park hebben aangetoond dat beschikbare nestplaatsen de beperkende factor schijnen te zijn voor de populatie; men schat dat minder dan 30% van de mogelijke broedrijpe

paren eieren leggen in een bepaald seizoen. Nestvraag, oftewel, aanbodoverschrijding. Het is waarschijnlijk hierom dat kunstmatige nestboxen op TRC een bezettingsgraad van ca. 80% hebben. Er is gekeken naar succes van broeden en het ontwerp is verbeterd sinds in 1994 het eerste nestblok is opgehangen. Wat we niet hebben geweten is echter hoe kunstmatige nesten zouden worden ontvangen door een populatie van lagere dichtheid. Hebben de ara's in Infierno ook een tekort aan huisvesting? Deze vraag heeft een belangrijke gevolgtrekking voor beschermings- en managementpogingen.

Met zulke gedachten, begonnen we ons werk met de gemeenschap door de leerlingen van de lagere school van Infierno aan het werk te zetten! De kinderen hielpen met het construeren van 14 kunstnesten, die dan over het hele land van de gemeenschap werden opgehangen. We plaatsten zes op het pad naar Posada Amazonas, de ecolodge die gezamenlijk bezit was van de gemeenschap en door hen werd beheerd en acht op het land van bereidwillige gemeenschapsleden. Gedurende broedseizoen van 2001 en 2002 werden de boxen iedere 7-10 dagen gecontroleerd van november tot januari. We hebben Pionussen, "Kinkajous" en allerlei soorten insecten gevonden maar geen enkele ara heeft interesse getoond. Er zijn een scala aan mogelijke verklaringen hiervoor. Het kan zijn dat de vogels eenvoudigweg de nesten nog niet hebben ontdekt, of gezien hebben dat andere ara's ze met succes hebben benut. Het kan zijn dat de nesten te dicht bij de gebieden met menselijk verkeer zijn opgehangen en dat de vogels in het NCI schichtiger zijn voor mensen na generaties van het vertrouwd zijn met jachtgeweren. Het kan ook zijn dat deze nesten niet noodzakelijk zijn voor een populatie van deze dichtheid: simpelweg de vogels van Infierno lijden niet aan een tekort aan nestgelegenheid. Er kan voldoende aanbod van natuurlijke hollen zijn waaruit ze kunnen kiezen.

Controle van natuurlijke nesten

Het bestuderen van nestholten is een ander onderdeel van onze onderzoeken naar de reproductiemogelijkheden van de arapopulatie binnen de inheemse gemeenschap. We wilden weten waar

de vogels nestelden, en de lokale bevolking aanmoedigen interesse te tonen om deze vogels te beschermen tegen bejaging en het vellen van hun nestbomen. Zodoende begonnen we in 2001 financiële aanmoedigingen te bieden aan leden van de gemeenschap die ons aranesten toonden: er werd \$25 dollar betaald voor een actief nest en \$25 erbij als het kuiken met succes het nest verlaat. Deze strategie is effectief op verschillende punten: niet alleen is het een toegang tot de lokale kennis, maar het heeft het contact met de leden van de gemeenschap doen toenemen. We vertrouwen op hun informatie, we lopen over hun landerijen, we praten regelmatig over de status van de nesten op ieders land. Bovendien maakt het op een eenvoudige maar belangrijke wijze duidelijk aan de mensen dat de arapopulatie – en lokale kennis ervan – waardevoller is dan alleen als een bron van voedsel. Bewijs van andere plaatsen waar stropen veel voorkomt zegt ons dat stropers nesten laten zien aan onderzoekers en dan terug gaan, na hun geld te hebben gekregen, om de kuikens te stelen. Gelukkig hebben we geen bewijs dat dit tijdens ons werk in Infierno is voorgekomen.

In het seizoen van 2001 en 2002 lieten leden van de gemeenschap ons in totaal 12 nesten zien, waarvan 8 actieve aranesten bleken te zijn; hiervan waren er 4 van de Groenvleugel ara's en 4 van de Geelvleugels. We konden het succes van alle 8 nesten behalve één waarnemen (één werd verdedigd, niet allen door boze ouders, maar ook door een nest van Afrikaanse honingbijen). In twee nesten namen roofdieren de eieren weg en de ouders legden niet opnieuw. Van de overgebleven vijf nesten, kwamen er in totaal negen kuikens groot, waarvan er, aan het einde van het veldseizoen, zeven óf uitvlogen óf gezond bleven en bijna op het punt stonden uit te vliegen. Allemaal behalve één van deze nesten waren natuurlijke holten in grote *Dipteryx* bomen, holten tot wel 5m diep in de boomtoppen die wel 40m en meer hoog zijn. In een ongelooflijk nest waar een Geelvleugel kuiken uitvloog, moest de klimmer haarzelf wel 3m in de stam laten zakken om het kuiken te checken. Onze ervaring bevestigt dat *Dipteryx* inderdaad belangrijk zijn voor de nakweek van ara's en dat een gezamenlijke actie om

het vellen ervan te voorkomen een onderdeel moet uitmaken van management in de toekomst.

Een van de meest lonende aspecten van dit onderzoek is het te hebben kunnen delen met de leden van de gemeenschap. Hoewel ara's geen bijzonderheid zijn in Infierno, hebben de meeste mensen de vogels niet van dichtbij gezien of hen niet anders gezien dan een potentiële bron van voedsel of concurrent voor paranoten. De ervaring van het zien en omgaan met jonge ara's, of klimmen in een nestholte die al honderden jaren is gevormd, verandert de perspectieven van de mensen. Bij verschillende gelegenheden konden we kinderen meenemen naar actieve nesten; bij het zien van hun gezichtsuitdrukkingen als de onhandige kuikens uit het nest komen is de bevestiging dat experimenteel onderwijs werkt. We hebben eveneens het geluk gehad om de afgelopen twee jaar met 7 leden van de gemeenschap te werken als betaalde veldassistenten, door het geven van lonen en training die hen meer inzetbaar maken bij ecotoeristisch loges of ander veldresearch projecten in de toekomst. In de toekomst is de arapopulatie in Infierno in handen van de schoolkinderen. Belangrijk is dat Posada Amazonas eveneens rechtstreeks in hun handen zal komen: over 15 jaar zal, volgens de overeenkomst tussen de gezamenlijke bestuurders Rainforest Expeditions en het NCI, de Posada lodge volledig in handen komen van de gemeenschap. De volgende generatie zal beslissen hoe ze de dingen zal beheren en we willen graag dat ze volledig begrijpen hoe essentieel de biodiversiteit van hun gemeenschap is voor het succes van hun ecotoerisme. Zodoende werken we aan het ontwikkelen van contact met de scholen van Infierno. We geven elk jaar informatieve voordrachten, discussiëren over de ecologie en de nakweek van de ara's – en waarom dit van belang is voor de mensen van de gemeenschap. Tenslotte proberen we om goed contact te houden met de gemeenschap, door bijeenkomsten te bezoeken, update te geven over ons werk op publieke forums, voortdurend bij elke gelegenheid te praten over papegaaien. Het is niet alleen een verantwoordelijkheid van het project om aan de gemeenschap verslag te

doen hoe het werk is uitgevoerd, maar de ara's in de gedachte van de mensen te houden, moedigt een nieuwe manier aan tot het waarderen van de vogels en hun bescherming.

Voor mensen die met ara's in hun achtertuin zijn opgegroeid, als enorme kleurrijke schatten, is er soms een visie van buitenaf nodig om te benadrukken hoe indrukwekkend ze zijn – en hoeveel hun inbreng waard is, als ze leven en vliegen. Ondanks de geschatte suggestie dat een enkele ara zijn hele levensduur wel duizend dollar waard kan zijn als toeristisch inkomsten, vertellen veel mensen in de

gemeenschap nog steeds dat een 500 jaar oud *Dipteryx* boom, die verkocht wordt voor \$100 om houtskool te maken, meer waard is.

Verandering van gedrag

Maakt ons werk verschil uit? In twee jaar, is het moeilijk dat met zekerheid in te schatten. In gemeenschapbescherming wordt succes niet gemeten met kant en klare oplossingen, maar in kleine momenten wanneer veranderingen aanslaan. Het is zeker dat het stropen en vellen van bomen doorgaat. Aan de andere kant beginnen we verhalen als die van Jesus

Macias te horen. Jesus, wiens broer heeft gewerkt voor het project, voerde ons op zekere morgen mee naar een mogelijk nest. Aan de waterkant onder een grote *Dipteryx*, die er al gestaan moet hebben toen Pizarro voor het eerst op de kust van Peru landde, wees hij heel hoog een holte aan. "Ik kwam hier gisteren voorbij en zag een paar Geelvleugel ara's hier zitten", zei hij. "Ik schoot ze bijna dood, maar toen dacht ik – **nee**. Mijn broer zoekt naar deze nesten, het is beter dat ik het niet doe en het aan het project laat zien".

Beste WPT-leden en vrienden (pag.14-15)

Door Jamie Gilardi

Ik vind het altijd fijn om contact te hebben met onze leden, vooral om te weten wat jullie beweegt om zoveel om papegaaien te geven, dat jullie ervoor hebben gekozen om ons werk te steunen. Een bijkomend voordeel van deze contacten is, dat ik een indruk krijg hoe de Trust door onze huidige en mogelijke leden wordt ervaren. We hebben deze wereldnaam en –verspreiding, maar diegene die ons beter kennen, realiseren zich dat we een beperkte staf hebben en dat we als organisatie maar erg mager verspreid zijn. Het is een klein wonder b.v. dat we dit tijdschrift vier keer per jaar kunnen versturen. Ik moet me verontschuldigen voor het te laat verschijnen van de laatste twee nummers, we zijn allemaal erg druk geweest met het uitgeven van papegaaienbescherming- en welzijnnummers en jammer genoeg betekent dit dat jullie PsittaScene te laat in jullie brieven bus ligt. Zoals jullie hebben kunnen merken in dit nummer, zijn we erg bezorgd over het heropenen van de handel in wildvangpapegaaien tussen Argentinië en de USA. Omdat we ons erg bezorgd maken over de handel in het algemeen en we er zeker van willen zijn dat de Wild Bird Conservation Act (WBCA) zal blijven zorgen dat er per jaar miljoenen wilde vogels gespaard zullen blijven, hebben veel tijd en energie gestoken om te verzekeren dat de vogels vooral deze strijd zullen winnen.

Een ander resultaat van het verspreid zijn over de wereld is dat we bijna uitsluitend communiceren via e-mail en ja, we zouden niet kunnen functioneren zonder internet. We vinden echter dat om effectief met elkaar te werken, het van onschatbare waarde is dat we op dezelfde lijn zitten en werken bij verschillende Trust activiteiten. Ik had recentelijk het genoegen om een bezoek te brengen aan de UK en ik dacht dat het misschien interessant voor de leden was om hier een beetje over deze reis te vertellen, in tegenstelling tot veldprojecten. Eerlijk gezegd was het Rosemary Low die mij tot deze inspirerende gedachte had aangezet dat ik dit overzicht van mijn reisje zou schrijven – ik zal straks meer over haar vertellen omdat het leuk is om het beste voor hete laatste te bewaren! Verder...

Ik arriveerde in Londen en had het onverwachte genoegen om in de stad even kort een mede natuurbeschermers te ontmoeten, Dr. Paul Salaman, tussen een kort oponthoud in Australië en zijn huis in Quito, Ecuador. Hij was zo vriendelijk om een dag met mij en een andere vriend door te brengen, waarbij we zijn lopende beschermingswerk in Colombia bespraken (herinner de ballonnen in plaats van palmladeren?) en zijn nieuwe functie het leiden van het Andean natuurbeschermingsprogramma voor Conservation International. Hij blijft geweldig werk verzetten en we

kijken ernaar uit om in nauw contact te blijven op papegaaiengebied.

Vandaar uit nam ik de avondvlucht van Stansted naar Newquay om een week op het hoofdkwartier van WPT te zijn.

Het is altijd fijn om Paradise park te bezoeken, maar voor in de zomer! Ik had een productieve week met Karen, Ray en Michelle en we hadden heel nuttige bijeenkomsten met de helft van de WPT Trusteessen. Victoria Ewart was vooral behulpzaam om tijd vrij te maken voor het bespreken van verschillende manieren om de Trust beter bij het publiek bekend te maken, om onze boodschap onder de massa te verspreiden. Het Quentin Blake T-shirt dat ze heeft ontworpen en gepromoot heeft goed gewerkt en ik hoop dat jullie ze allemaal zullen kopen voor vrienden en familie zoals de aanpak van het vakantie seizoen. Ik had eveneens het genoegen Tim Bennets te ontmoeten die behulpzaam is geweest met het zoeken naar nieuwe tehuizen voor papegaaien in nood. Deze bezoeken zijn altijd een wervelwind, een mengeling van kleine details en grote ideeën en ga vooral weer weg met het idee dat ik wel een maand had kunnen blijven.

Hoewel het niets met de Trust te maken had, was ik bijzonder gelukkig met de ervaring dat het tientallen werk van Paradise Park zijn vruchten afwerpt. Operation Cough de herintroductie van deze fabuleuze brutale vogels van Cornwall terug naar hun

oorspronkelijk gebied in het westen van Cornwall. Na het kweken met deze vogels, steun het jarenlange veldonderzoek en tientallen jaren van planning, lieten ze de eerste vier vogels los in een prachtig deel van de kustlijn. Het is geweldig te zien hoe deze vogels voor het eerst de vrijheid van het luchtruim ervaren – het was zeker een onvergetelijke ervaring! Voor huidig nieuws en plaatjes, zet je cursor op www.chough.org. Vaarwel zeggend tegen alle lieve mensen in Paradise Park, haalde ik mijn huurauto op en zette koers naar Wales.

De afgelopen maanden ben ik nauwer in contact gekomen met een collega die zojuist zijn doctoraal heeft gehaald in Bristol, waarna hij studie deed naar de Patagonische rotsparkieten *Cyanolesius patagonus* in zijn thuisland Argentinië. Het bleek dat Dr. Juan Masello niet alleen een koloniale papegaai bestudeert, maar in feite werkt aan de grootste kolonie ter wereld!

De vogels nestelen in rotswanden van zandsteen langs een strand en de eerste km rotswanden bevatten meer dan 7.000 holen en bijna 100% bezetting! In feite gaat de nog kilometers verder en bevat tenminste twee keer zoveel vogels! Juan en zijn vrouw D. Petra Quillfeldt werken er al jaren en schrijven ladingen wetenschappelijk artikelen over deze vogels. Juan en Petra waren zo vriendelijk me uit te nodigen voor een heerlijke Italiaanse lunch in hun huis in Cardiff, terwijl ze op het punt stonden te vertrekken naar Portugal en daarna hoopten op een nieuw veldseizoen met de papegaaien afhankelijk van fondsen. Ik ging er weg met de beelden van groepen van duizend papegaaien cirkelend in mijn hoofd terwijl ik

richting Londen reed (veel te hard moet ik toegeven, omdat ik vergeten was te vragen hoe hard je mag rijden op de snelweg in Engeland en dus deed ik mijn best om me bij de rest aan te sluiten met zo'n 90-100mph!). Ten zuiden van Londen had ik de kans om met één van de voornaamste persoon in wetten op gebied van papegaaienhandel, Dr. Sue Lieberman, die vroeger op het Ministerie van Landbouw en Visserij werkten waar ze de Wild Bird Conservation Act schreef. Ze is nu het hoofd van het Species Program van WWF en ze was zo vriendelijk een vergadering te beleggen in haar kantoor in Goldalming. We brachten een erg warme middag door met discussiëren over een groot aantal handelonderwerpen en ze deelde waardevolle inzichten voor onze handelscampagne in de EU, CITES en andere deelnemers.

Daarvandaan reed ik naar Cambridge om een aantal collega's te ontmoeten bij BirdLife International. Vooral Drs. Nigel Collar en Alison Stattersfield. Buiten dat ze het wereldcentrum zijn voor bescherming van vogels, zijn ze een NGO die de Red List ontwerpt en uitvoert voor vogels van het IUCN. Na een uiteenlopende en erg productieve discussie over bedreigde papegaaien, vogelhandel, en vele andere beschermingsonderwerpen, zaten er nog verschillende andere papegaaienthousiastelingen, waaronder Tony Juniper en het samenzijn werd gevolgd door een prachtige zomeravond met Indiaans eten en vogelpraat op de veranda van Nigel.

Daarna reed ik naar Chester om een ander van ons Wetenschappelijk Comité te ontmoeten, Dr. Roger Wilkinson, het enige lid die ik nog

niet live had ontmoet. We hadden een heerlijke namiddag en avond met standpunten over hun programma's in Chester Zoo (de meest bezocht dierentuin in de UK) en discussiërend over de onderwerpen m.b.t. de bedreigde papegaaien en toekomstige beschermingsplannen. De volgende morgen reed ik door de velden naar Mansfield om voor het eerst Rosemary Low te ontmoeten! Hoewel we jarenlang nauw contact hadden gehad, had ik nog nooit het genoeg gehad haar zelf te ontmoeten. Het was een prettige ervaring om samen met haar een etentje te delen, haar vogels te bezoeken en te praten over bestaande en toekomstige papegaaienprojecten, waaronder haar leidinggeven aan de WPT-reis naar Bolivia en Peru. Wetende van de speciale interesse van Rosemary Low voor de Patagonische Rotsparkiet, vertelde ik van mijn ontmoeting met Juan Masello en zijn ongelooflijke kolonie papegaaien in Argentinië. Ze vroeg naar het aanstaande veldseizoen en toen ik haar vertelde dat dat afhing van fondsen, zei ze direct dat ze het project zelf wilde sponsoren! Ik was en ben nog steeds overweldigd door haar gulheid en kijk ernaar uit hoe onze betrokkenheid in deze soort zal groeien. Toen ik naar Londen racete en verder de volgende dag naar San Fransisco, was ik onder de indruk van de sterke liefde die Rosemary voor deze vogels heeft en haar toewijding voor hun toekomst in het wild en bij ons thuis. Het was inderdaad een genoegen om tijd door te brengen met deze collega's in de UK, om een sterkere band op te bouwen en samen te werken naar een zekerder toekomst voor alle papegaaien.

Help ons a.u.b. de wilde vogels in het wild te houden (pag.15)

Beste World Parrot Trust leden,

De handel in wildvang vogels is belangrijk voor de bescherming en het welzijn van miljoenen papegaaien over de hele wereld. Daarom werken wij bij de Trust aan een aantal zaken die voortkomen uit deze handel, alles tot educatie aan het doorsnee publiek over de handel in leven de vogels en de consequenties ervan, tot het bevorderen van de heroverweging van de importerende landen over hun handelspolitiek, het steunen van organisaties in exporterende landen om de controle op en het ontmoedigen van export van wildvang vogels.

De laatste tientallen jaren hebben vastgehouden aan de wet in de USA de Wild Bird Conservation Act (WBCA) genaamd als groot voorbeeld voor de EU en anderen om die na te volgen. Hij is fantastisch vanwege een aantal redenen, het voornaamste feit hierbij is dat het geen ban is op import. Eerder nog de WBCA bedingt dat als landen hun wildvang vogels naar de USA willen exporteren ze moeten aantonen dat hun vogels zodanig zijn geogst dat het toelaatbaar is.

Dit verschil is simpel omdat onder WBCA de exporteur moet laten zien dat hun vogels zijn geproduceerd op een toelaatbare manier voordat de handel kan plaatsvinden. Daarom is er een “positief lijst” samengesteld dat er geen legale handel kan plaatsvinden indien de vogels deel uitmaken van een goedgekeurd programma.

Sinds hij in werking is gesteld in 1992 is de WBCA een schoolvoorbeeld geweest van effectieve wetten, in wezen het redden van miljoenen papegaaien.

Het meest recente wetenschappelijke onderzoek bij Zuid-Amerikaanse papegaaien laat zelfs zien dat de vangstcijfers sinds het aannemen van de wet gehalveerd is (zie PS nov. '02 voor meer details). Het is niet elke dag dat we kunnen wijzen naar de voorbeelden van wetenschappelijke invloedsbeleid en politieke invloed op bescherming van de natuur. Maar de wet heeft gewerkt en werkte buitengewoon goed. D.w.z. totnogtoe...

De laatste jaren heeft Argentinië beweerd dat hun Blauwvoorhoofden *Amazona aestiva* goedgekeurd worden door de Amerikaans regering. De bewering is door een aantal fasen en processen gestroomd en het Ministerie van Landbouw en Visserij heeft nu een “Proposal Rule” gepubliceerd om deze importen goed te keuren en toe te staan. De bezwaarperiode eindigt op 6 oktober a.s. Indien goedgekeurd zal waarschijnlijk de import van duizenden wildvang amazones direct ingang vinden. Voor meer details zie het originele document <http://policy.fws.gov/library/03-19945.pdf>

Je kunt ons helpen door een brief te sturen aan het Ministerie van Landbouw en Visserij door je visie uit te leggen zowel over de WBCA als over de heropening van de handel in wilde vogels. We vinden dat voorbeeldbrieven of formulieren niet erg zinnig zijn in deze context, dus dringen aan om eenvoudigweg te communiceren in je eigen woorden wat je vindt van de verandering in politiek. Er zijn veel serieuze bedenkingen:

1. de status van de vogels in het wild (ze nemen af),
2. de vangst van jonge en volwassen papegaaien als potentiële huisdieren (niet zo 'n goed plan)
3. het plan is biologisch gezien ontoelaatbaar,
4. het plan is economisch ontoelaatbaar,
5. de vogels zullen onmenselijk behandeld worden tijdens de vangst, vervoer, quarantaine en in de huisdieromgeving,
6. dit plan zal alleen maar bijdragen aan het probleem van ongewenste vogels in de USA,
7. dit plan zet een gevaarlijk precedent, wat het gemakkelijk maakt een ineffectief plan schade toe te brengen aan de anders zo goede resultaten van de WBCA en vele anderen..... maak je keuze en laat je stem horen!

Zie verder Engelse tekst!

Vertalingen Ria Vonk